

Een kwart eeuw op de bres voor behoud en natuurlijke ontwikkeling van de Oeverlanden, de Nieuwe Meer en omgeving, en een toekomstverkenning van de komende 25 jaar.

De actiegroep

We vieren nu het 25-jarig bestaan van de vereniging, maar daaraan vooraf gegaan is er een bijna drie jaar durende strijd, van eind 1981 tot begin 1984, als actiegroep tegen de voorgenomen bouwplannen van wethouder Jan Schaefer en Michael van der Vlis. Jan Schaefer was na een periode als staatsecretaris in het kabinet Den Uyl (1973-1977) in maart 1978 lijsttrekker van de PvdA in Amsterdam bij de gemeenteraadverkiezingen, onder de leuze "Jan Schaefer komt". Ik zie het witte affiche nog zo voor me, geplakt op een paal van de tramdraden. Hij behaalde een uitstekend resultaat met 19 raadzetsels.

Na de kroningsrellen van begin 1980 en de krakersrellen worden er in allerlei locaties gezocht waar meteen de schep de grond in kon. Nu nog steeds zijn een aantal van die plekken goed herkenbaar aan een bepaald type, meestal wat kleine woningen met kleine ramen en een rechttoe-rechtaan baksteen gevel. Ook de Oeverlanden kwamen op die lijst voor, ondanks dat de bestemming volgens het herziene Algemeen Uitbreidingsplan natuur en recreatie was. Het kleine groepje mensen rondom Henk Gerritsen en Anton Schlepers moest dus tegen formidabele tegenstanders strijden. De avonturen van de actiegroep zijn het beste te volgen aan de hand van artikelen in het actieblad "Bluf", waarvan ik de jaargangen 1982, 1983 en 1984 heb doorgekeken. Aangezien ondergetekende zelf pas mei 1983 betrokken raakte met de bezetting van de Zeilbrug, heb ik het voorafgaande ook alleen op basis van dit Bluf-archief kunnen noteren. Wat uit de stukken blijkt is dat er voortdurend gepoogd wordt om deskundige buitenstaanders te interesseren voor de natuurwaarden en dan vooral de botanische, van de Oeverlanden. In het artikel van Joke Stoop leest U hier ook over.

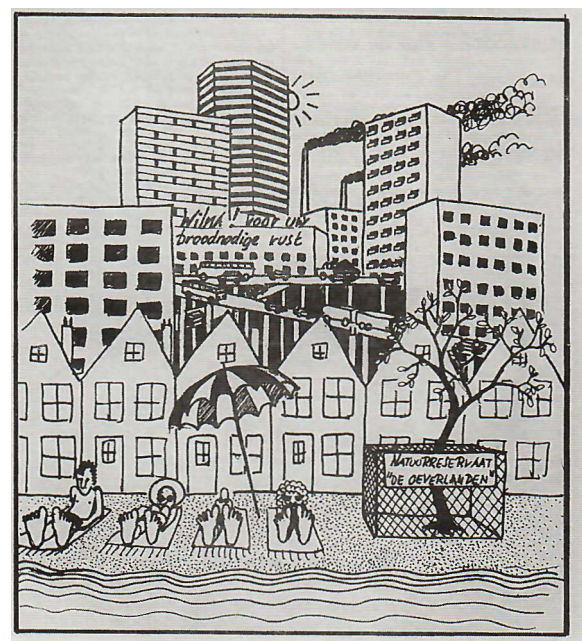
Eind 1982 wordt, met hulp van de provincie Noord Holland, het eerste rapport van de actiegroep gepresenteerd, met daarin een waardering van de aanwezige flora. Januari 1983 verschijnt het eerste bulletin getiteld: "Aan de oevers van de stad". Als praktische organisator treedt vooral Rik van der Helm naar voren. Henk Gerritsen

levert inhoudelijk goede artikelen en ideeën. Vanaf het eerste begin zorgt Henk Smit voor de historische component, in de vorm van een artikel over Thijssen en de Oeverlanden. Wij bevonden ons in goed gezelschap. Ook wordt gerefereerd aan eerdere bedreigingen die telkenmale zijn afgeslagen. Dat bood hoop voor de toekomst. Er werd samengewerkt met de club van Henk Nipperus van Amsterdam Groen, want ook elders, IJmeer, Diemerzeedijk, dreigde natuurgebied verloren te gaan.

Verdere medewerkers van het eerste uur zijn: Bert, Martijn, Rik en Christine. Conform de gewoonte in die tijd had men alleen een voornaam, en van velen is niet meer bekend hoe de achternaam luidt. Aan nummer 2 werkt Petra mee en H. van Oorschot, een externe deskundige over vlinders, en vandaar dus met achternaam. In nummer 3, begin 1984, kom ik voor het eerst ook mijn eigen naam tegen.

DEEL 1

HET GEMEENTEPLAN

Maar laten we nog even teruggaan naar het Bluf-archief voor de aktiegroep fase van de vereniging. In 1983 blijkt dat er op grote schaal verontreinigde grond in het Nieuwe Meer gedumpt wordt, afkomstig van de voormalige vuilnisbelt aan de Jan van Galenstraat. Daar moeten ook huizen gebouwd gaan worden en wordt de vervuilde bovenlaag simpelweg afgegraven en gedumpt.

De aktiegroep tegen woningbouw in de Oeverlanden gaat zich verbreden tot een milieugroep die de gifstoringen in het Nieuwe Meer wil stopzetten. De kleine kern aktievoerders loopt zich de poten uit het lijf maar met het hoofd tegen de muur van onwil van gemeentewege. Dan blijkt dat de rechtsstaat toch wel interessante mogelijkheden biedt, alleen daarvoor dient eerst een rechtspersoonlijkheid gevormd te worden. Dat gebeurt 14 januari 1984, met Henk Gerittsen, Rik van der Helm en Margreet de Vries bij notaris mr. L.J.W.M Schroeder op het Jan Willem Brouwersplein, tegenwoordig Concertgebouwplein.

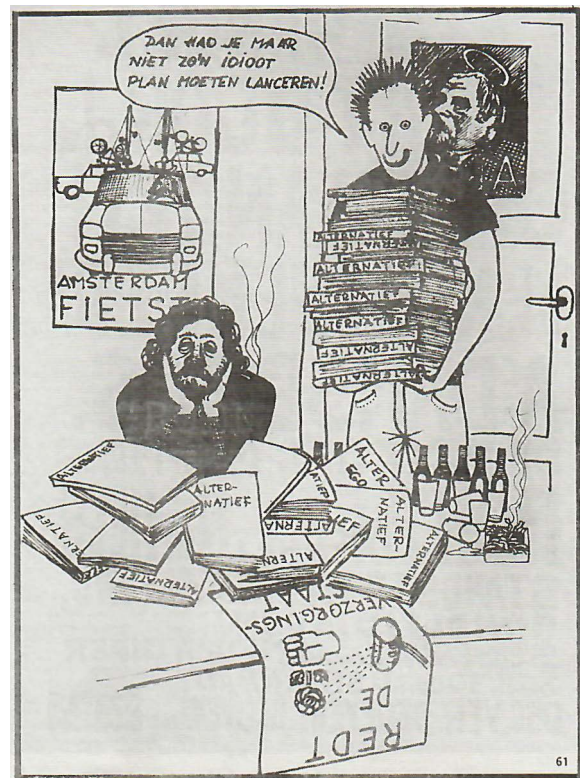
Met behulp van advocaat Phon van den Biesen spannen de toenmalige actievoerders/vereniging een kort geding aan, bij rechtbankpresident mr. Ben Asscher, tegen de gemeente Amsterdam. Dat wordt gewonnen, maar de gemeente gaat in beroep, met hun advocaat mr. Werner, en dan worden we ineens niet ontvankelijk verklaard door het hof. Later zal de Hoge Raad de zaak terugverwijzen en stellen dat milieuorganisaties voor een breed maatschappelijk belang mogen opkomen. In de baggerzaak zal de directeur van het gemeentelijk milieulaboratorium, dhr. Heida, nog een weinig vooruitstrevende rol spelen.

Verschillende malen vult het Oeverlanden-nieuws een gehele pagina, een enkele keer zelfs een hele voorpagina, 25 november 1982. Het is dan dat de PvdA een roos heeft openomen in haar logo, en dat bij een commissievergadering aan Jan Schaefer en Michael van der Vlis een grote bos plastic rode rozen wordt aangeboden door Rik van der Helm, vanwege hun grote natuurhistorisch inzicht, zoals het foto-onderschrift vermeldt.

Voortdurend worden opruimacties aangekondigd, en uitgevoerd, al of niet met behulp van de gemeente. In feite is het zo dat de Oeverlanden in eigen beheer zijn genomen, nu de gemeente aanstuurt op verdergaande verloedering, teneinde haar bouwplannen door te kunnen zetten. Voorgenomen grondboringen als voorbereiding op de bouw, worden verijdeld. Voor een autorally wordt een vergunning voorbereid, ambtenaar Broodbakker weigerde toestemming voor een tent voor

DEEL 4

EEN GROEN ALTERNATIEF

een opruimdag, door een bezwaarschrift en onder dreiging dat het wel eens heel erg uit de hand kan gaan lopen besluit burgemeester Wim Polak er vanaf te zien. Het geheel overziende is het bizar dat de gemeente altijd heeft geprobeerd de Oeverlanden uit de inspraak te houden door via een artikel 19 procedure de bouwplannen uit te voeren, en zelfs geen enkele poging heeft ondernomen om via een ordentelijke bestemmingsplanprocedure de bouwplannen te realiseren. Zodoende geldt voor een groot deel van ons gebied nog steeds het Algemeen Uitbreidingsplan 1934. Het beeld rijst op van een hyperactief clubje mensen dat tegen een Goliath van de gemeente Amsterdam ten strijde trok. Met hulp van heel veel andere deskundige buitenstaanders en organisaties, maar het eigenlijke werk is door slechts weinigen verricht. Hoe zei Churchill dat toch ook weer zo mooi? Waren zij met de armen over elkaar gaan zitten was de uitkomst beslist anders geweest. Een samenvatting in marstempo leest U in het stuk dat Henk Gerritsen indertijd schreef: "Van unaniem voor tot unaniem tegen", uit 1986.

De vereniging

Aan de oprichting van de vereniging, januari 1984, wordt in het eigen blad maar weinig aandacht besteed.

**FIETS-WANDEL
TOCHT DOOR de
OEVERLANDEN
v.h. NIEUWEMEER/
A'DAMSE BOS.
DE HELE DAG: (9.00-17.00uur)
PONT OVER HET N. MEER,
STANDSTENTOONSTELLING,
RONDELEIDINGEN!
Startschot door Oud-Weth. KUIPER
om 9.30 uur USBAANPAD.
ORG. VER. DE OEVERL. BLIJVEN! ISM VARA**

In nummer 3 van: Aan de oevers van de stad, van begin 1984 wordt er met geen woord over gerept. Voor het eerst komt er vermelding van het feit dat de actiegroep een vereniging is geworden in het rapport dat over de bagger en slibstorting in het Nieuwe Meer gaat, van juni 1984. In Oever nummer 4 staat in de colofon dat het een uitgave is van de vereniging. In de beginjaren wordt voortgegaan op de wegen die de actiegroep al bewandelde, actief in alle politieke geledingen, partijafdelingen, wijk-opbouworganen, gemeenteraad en provincie Noord Holland. Met name betrof dat de activiteiten tegen de woningbouwplannen, maar ook het proces tegen de dump van bagger en ander afval in het Nieuwe Meer. Of de Olympische Spelen van 1992 in Amsterdam gehouden zouden worden, had ook voor de Oeverlanden repercussies omdat bebouwing gekoppeld was aan de bouw van Nieuw-Sloten, het beoogde Olympisch dorp.

De meest betrokken personen in die tijd zijn Margreet de Vries, Rik van der Helm en ondergetekende. Ondertussen werd vrolijk voortgegaan met veldwaarnemingen, over van alles wat groeit en bloeit. In 1985 gedurende de strenge winter met Elfstedentocht, verblijven een paar weken enkele houtsnippen in de Oeverlanden. Voortdurend wordt gereageerd op ruimtelijke ordeningsplannen van de gemeente Amsterdam die in

de vorm van structuurplannen met een regelmaat van elke 10 jaar voorbijkomen. In 1985 zijn we druk met het maken van een alternatief beheer- en inrichtingsplan, dat in oktober verschijnt, om de op te stellen verkiezingsprogramma's voor de gemeenteraadverkiezingen van maart 1986 te kunnen beïnvloeden.

In het voorjaar van 1986 worden enkele goede ontwikkelingen gemeld. De PvdA is met een record-aantal van 21 zetels (van de 45) in de gemeenteraad gekomen. Deze partij ziet niet langer de Oeverlanden als bouwlocatie. Helaas willen ze nog niet beslissen wat ze er dan mee willen. Gelukkig is er steun vanuit de provincie. En de vereniging gaat gewoon voort op basis van haar eigen plan. Dan al wordt het idee van een beheersstichting genoemd. De dump van sloopafval met vrachtwagens vanaf de baileybrug in het Nieuwe Meer is begin dat jaar gestaakt, wat een einde maakt aan de enorme hoeveelheden drijfvuil langs de oevers. Er wordt geworsteld met het baggerproces en het tegenhouden van motorcrossers. Het beheer wordt vooral in het week-einde uitgevoerd met vrijwilligers, minder gestructureerd als tegenwoordig, maar toch doelmatig en gezellig.

Het jaar 1986 wordt in goede stemming afgesloten, staat in het verslag, met 225 leden die bijna fl 2.000,- bijeenbrachten. Henk Gerritsen is begin 1986 definitief verhuisd naar Schuine Sloot en zet zijn activiteiten voor de vereniging op een laag pitje. Chris Arntzen doet zijn intrede in het bestuur, althans in *Oever 12*, september 1987, doet hij voor het eerst van zich spreken als penningmeester. De vereniging houdt zich bezig met de Hekslootpolder tussen Spaarndam en Haarlem, de visdiefkolonie op verkeersknooppunt Nieuwe Meer, het Y-meer en natuurlijk de gemeente Amsterdam, waar dan wethouder Rick ten Have over ons gebied de scepter zwaait.

Allengs worden de vrijwilligerswerkzaamheden steeds meer gestructureerd, Harry den Hartog en Hans Fuchs zijn de organisatoren, zelfs een bestelbusje wordt aangeschaft en een klein tractortje. Hiermee wordt het moeraspad aangelegd, dat nog steeds functioneert. In de maand mei wordt succesvol geëxperimenteerd met een veerpont in de weekeinden. In het verslag van 1988 wordt gemeld dat voor het eerst de gemeente financieel bijdraagt met fl 10.000,-. Er zijn veel excursies gehouden, we strijden voor een open horizon, ook vanuit het Amsterdamse Bos gezien. Op de begeleidende foto vanaf de Koenenkade naar het noorden zien we alleen het IBM kantoor. Inmiddels wordt de laatste hand gelegd

aan het laatste kantoor in de Riekerpolder. Door inzet van de vereniging is in elk geval bereikt dat de kantoren een kwart slag gedraaid zijn, waardoor geen gesloten wand van kantoren is ontstaan en er enigszins een open horizon is gebleven. Vanuit de Oeverlanden zelf valt het overigens niet zo op.

Geconstateerd wordt dat het bezoek aan de Oeverlanden toeneemt, hetgeen ook z'n weerslag heeft op het ledenaantal. De oplage van Oever is dan 700 exemplaren. In 1989 treden Margreet de Vries en ondergetekende uit het bestuur. Tello Neckheim wordt voorzitter, John Reynders en Otto Klaassen nemen zitting in het bestuur respectievelijk als adviseur en redacteur.

Woensdag 11 oktober 1989, terwijl de Berlijnse muur begint af te brokkelen, waar we overigens geen bemoeienis mee hadden, verschijnt de ecologische beheers- en inrichtingsvisie van Rik v.d. Helm, Harry den Hartog en Hans Fuchs, met een voorwoord van Rolf Roos van de stichting Natuur en Milieu.

De vereniging krijgt eind dat jaar de beschikking over het terrein waar nu nog steeds het NME-centrum gevestigd is. De eenzame container verhuist van het voormalige gronddepot tegenover het Mercure hotel, waar het sinds 1985 heeft gestaan, naar deze nieuwe locatie. De excursies zullen voortaan hiervandaan vertrekken. Er wordt nog gezegd dat dit tijdelijk zal zijn, maar inmiddels lijkt het toch wel definitief. De eerste uitbreiding is de aanschaf van een keetwagen, vrij snel gevolgd door een tweede, die door Ruud de Visser tot een goed onderkomen worden omgebouwd.

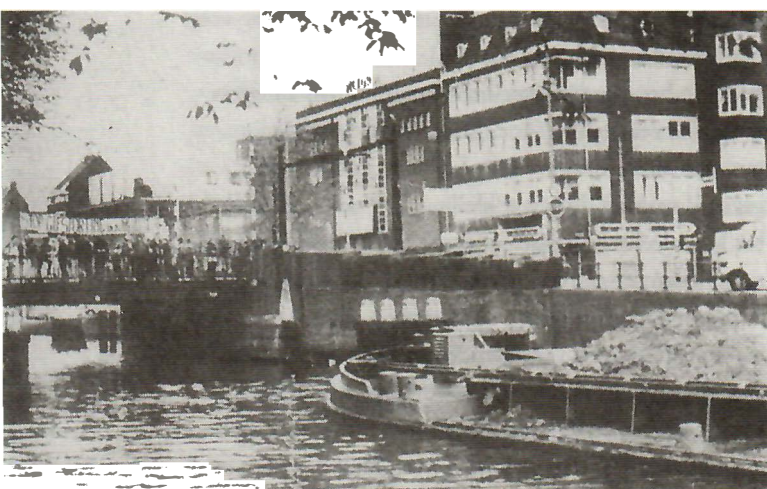
In maart 1990 wordt de stadsdeelraad Slotervaart/Overtoomse Veld in het leven geroepen, een belangrijk

gegeven voor de vereniging. In juni 1990 komt de veerpont op geregelde basis in bedrijf gedurende het seizoen van april tot en met oktober, op zon- en feestdagen. Het isolement ten opzichte van het Amsterdamse Bos wordt hiermee doorbroken. Het probleem van de blauwalg in het Nieuwe Meer wordt aangepakt, na een eerste mislukt experiment, worden er 7, honderd meter lange buizen aangelegd, die op enkele meters boven de bodem verankerd zijn waardoor lucht geperst wordt door kleine perforaties met een druk van ruim 6 bar. De opstijgende luchtbellen zorgen voor een verticale watercirculatie en mengen daarmee de verschillende lagen van het water. Een enorme aquariumpomp die elk jaar zo'n 15 duizend euro elektriciteit verbruikt. De oorzaak, teveel voedingsstoffen, wordt hiermee niet weggenomen, maar de narigheid blijft beter op een aanvaardbaar peil. Vergelijk dat maar eens met de Sloterplas die zo'n installatie ontbeert! Begin 1992 treedt Rik van der Helm af als bestuurslid.

In mei 1993 wordt het eerste NME-centrum gebouwd van een oude ronde loods. Deze heeft tot eind 2005 dienstgedaan, waarmee ook de reguliere natuureducatie in de Oeverlanden van de grond is getild. De vereniging heeft met het idee nog een geldprijs gewonnen (Ford Awards). Eerst in eigen beheer, met Kees Wabeke en Anja Wiers, later onder de vlag van het veldstudiecentrum Hei- en Boeicop geleid door Geert van Griethuysen.

Door de aanleg van een hogedruk gastransportleiding, waar de vereniging veel energie in heeft moeten steken voordat een aanvaardbaar tracé uit de bus kwam, is er eindelijk een kwalitatief goed fietspad, ook langs de Ringvaart, waarmee de vele lekke banden tot het verleden behoren. De fietsers weten de Oeverlanden nu ook te vinden. Op het depôt begint imker Hugo Veerkamp een bijenstal.

In de erop volgende jaren worden we regelmatig opgeschrikt door grootse plannen, vaak uit de koker van de Amsterdamse wethouder Duco Stadig, die uit de bouwwereld afkomstig is, die de Oeverlanden zullen wegvagen. Al de megalomane en welhaast totalitaire plannen hebben één ding gemeen, ze ontberen maatschappelijk draagvlak. De vereniging heeft veel tijd en moeite gestoken in de inrichting van het westelijke recreatiegedeelte. Juist in het detail zat vaak het venijn. Een lange steiger en een waterskibaan worden uit de plannen gehaald. Voorjaar 1998 treedt Simon Filippo toe tot het bestuur, hij neemt de taken van

Meerdere malen per dag varen er onderleggers met grachtenbagger het Nieuwe Meer op om hun giftige lading aldaar te storten.

Otto Klaassen over die aftreedt. In april 2000 worden we geconfronteerd met het onverwachte overlijden van John Reynders, die jarenlang het paddenstoelenonderzoek in de Oeverlanden en het Amsterdamse Bos en omgeving heeft verricht. Mariska van de Velden komt een half jaar later het bestuur versterken.

In 2002 treedt ook ondergetekende weer toe tot het bestuur, samen met Daphne de Wijs. In 2004 wordt gestart met de begrazingsproef door schotse Hooglanders. Eind 2009 volgt een evaluatie, waarna bepaald wordt of de proef wordt voortgezet. Eind 2004 treden Mariska en Simon uit het bestuur.

In deze jaren eisen de plannen voor nieuwbouw van het NME-centrum veel van onze aandacht. Een zeer futuristisch voorstel wordt op praktische gronden onaanvaardbaar bevonden. Ook de locatie, een losstaand gebouw in het vrije veld, kon in onze ogen geen genade vinden. Daarom is het huidige depôt tot heden de definitieve locatie gebleven, in tegenstelling tot wat we verwachtten in 1990! Voorjaar 2006 wordt het nieuwe gebouw geopend door stadsdeelbestuurder Liesbeth Stricker. We zijn er nog steeds blij mee!

Ria Beerlage treedt toe tot het bestuur.

Dat jaar wordt de Groene reiger ontdekt door Rein Cremer, waardoor het Jaagpad tijdelijk een hotspot van vogelkijkers wordt. Begin 2007 treedt Hans Bootsma toe tot het bestuur en gaat de Oever redactie voor zijn rekening nemen. We moeten ons bezig houden met het stadsdeelprogramma: "De Oeverlanden op orde", hetgeen inhoudt dat er nog meer hekken geplaatst worden, ditmaal om honden van de kinderstrandjes te houden. Dit laatste met matig succes. Ook wordt getracht de cruisende homo's wat aan het zicht te onttrekken. Het kan onze goedkeuring nauwelijks wegdragen. De probleemanalyse kunnen we wel onderschrijven, maar de gekozen oplossingen niet. Afgelopen jaar hebben we ons bezig gehouden met de waterkwaliteit van het binnenwater, waar we te zijner tijd verbetering in hopen te kunnen brengen, onder andere met behulp van helofytenfilters.

Op 6 november, daags na de verkiezing van Barack Obama, overlijdt Henk Gerritsen te Schuine Sloot, na een kortstondig ziekbed.

Op de Algemene Ledenvergadering van mei 2009 wordt Liesbeth Stricker tot bestuurslid verkozen. Ongewijfeld is dit overzicht niet geheel uitputtend en compleet, waardoor gebeurtenissen of personen genoemd blijven.

De oude gezellige Waterkant zoals die ons van mei 1993 tot eind 2005 voortreffelijke diensten heeft bewezen.

foto: Tello Neckheim

De Oeverlanden: de komende 25 jaar. Een toekomstverkenning.

Hoewel uit het overzicht blijkt dat de vereniging, met resultaat, invloed kan uitoefenen op allerlei plannen die in dit drukke gebied van de zuid-west rand van Amsterdam, gevat tussen Schiphol en de Zuid as, over ons worden uitgestort, knaagt er soms wel iets. Vaak wordt pas in laat stadium de vereniging betrokken en rest weinig meer dan roepen vanuit de achterhoede. Zeer aangenaam verrast werden we door het bericht, eind 2008, dat het gebied De Lange Bretten, in beheer zou komen van Stichting Landschap Noord Holland. Hiertoe is een contract gesloten met het stadsdeel Geuzenveld-Slotermeer, met een looptijd van 25 jaar.

Het budget dat bij dit beheer hoort wordt door het stadsdeel per kwartaal vooruit betaald, de stichting voert het beheer op basis van een plan, met daarbij voortzetting van het maatschappelijk belangrijke vrijwilligerswerk. De verwachting is dat deze constructie een win-win situatie oplevert, er kan integraal beheer gevoerd worden door een kleine, vaste groep mensen, het stadsdeel wordt ontlast van verplichtingen en werkzaamheden die uit de aard minder goed passen binnen een ambtelijke, stedelijke organisatie.

Zoiets zou voor de Oeverlanden wellicht ook passend zijn. Het gehele gebied tussen de Schinkel en de Ringvaart, ten zuiden van de A4 tot en met de oevers van het Nieuwe Meer zou onder een kleine beheersorganisatie gaan vallen. De mensen die het meest in het veld aanwezig zijn, ook buiten kantooruren, kunnen dan ook

gaan letten of het zwemwater nog in orde is op de strandjes, of dat de afvalbakken geleegd moeten worden. Maar ook klein inrichtingswerk kan in eigen beheer ter hand genomen worden, en waar het grotere kwesties betreft, in overleg met de ons bekende mensen van het stadsdeel Slotervaart, of straks het grotere nieuwe stadsdeel Nieuw West (of liever: Amsterdam-Sloten) dat van het Nieuwe Meer tot en met de Lange Bretten reikt, tussen Ringvaart en A10.

Een beheersstichting, gelieerd aan de vereniging kan zorgen voor betere kwaliteit in het noodzakelijke beheer, omdat niet is opgedeeld naar sport en recreatie, natuurlijk groenbeheer, waterkwaliteit, etc. Alle aspecten zal zo'n stichting moeten behartigen. Dat scheidt meteen ook duidelijkheid naar de bezoekers toe, er ontstaan een organisatie zoals ook in het Amsterdamse Bos bestaat. Mij staat voor ogen dat de medewerkers van de stichting door relevante cursussen, ook een opsporingsbevoegdheid verkrijgen, zodat ook op het gebied van de openbare orde verbetering kan optreden, hoewel dat natuurlijk in laatste instantie altijd een politietaken zal blijven. Vertaald naar onze situatie zou dat betekenen dat een van de vereniging juridisch losstaande organisatie in het leven geroepen zou moeten worden, bijvoorbeeld een stichting, waarmee natuurlijk wel personele banden zijn. Net zoals de provinciale landschaps stichtingen door de vereniging Natuurmonumenten in het leven zijn geroepen voor praktische beheertaken.

De vereniging kan dan het nodige activistische werk voor haar rekening nemen, en het directe contact met de leden onderhouden.

Het voorstel dat naar het stadsdeelbestuur gecommuniceerd zou kunnen worden dient te benadrukken dat op deze basis de doelstellingen van natuur en recreatie in de Oeverlanden, waarover eigenlijk geen verschil in opvatting bestaat, beter gerealiseerd kunnen worden dan thans in ambtelijke structuur mogelijk is. Integraal gebiedsbeheer met een klein aantal betrokken werknemers die ook buiten de kantooruren aanwezig kunnen zijn. Maar met behoud van het vrijwilligerswerk dat een maatschappelijk belangrijke functie heeft. Wanneer de overeenkomst met het Veldstudiecentrum Hei- en Boecoop tot een einde zou komen, kan de stichting deze belangrijke taak ook op zich nemen.

Het zou praktisch betekenen dat de rechtspersoonlijke stichting het bestaande budget van het stadsdeel, dat geormerkt is voor de Oeverlanden, zowel recreatie als natuur, krijgt toebedeeld. Op basis van bestaande

beheerplannen wordt het werk uitgevoerd. Ik stel mij voor dat op regelmatige basis overleg gevoerd wordt met het betrokken sectorhoofd of wethouder van het stadsdeel Slotervaart of eventuele opvolger Nieuw West. Het is denkbaar dat allerlei kleine elementen langs wegen, dijken of paden nabij de Oeverlanden ook bij de stichting in beheer genomen zouden kunnen worden, wat het stadsdeel ontlast en wat de kwaliteit van het beheer kan verbeteren.

Uit informatie van welingelichte bron is bekend dat de Oeverlanden voor 4 FTE op de begroting staan, dat is inclusief de overhead. Er is jaarlijks ook budget voor materiaal e.d. en inhuur derden. Dat laatste zou in de toekomst zoveel als mogelijk achterwege moeten blijven door eigen mensen all-round in te zetten.

Ik denk dat we de expertise in huis hebben om zoiets te realiseren. Waar die tekort schiet kunnen we een beroep doen op Landschap Noord-Holland. Anderzijds zijn de contacten met het stadsdeel Slotervaart dusdanig intensief, dat we weten bij welke deskundigen we moeten zijn ingeval van problemen.

Wellicht dat met de fusie van de westelijke stadsdelen voor de boeg het ijzer juist nu heet is om te smeden. Ik kan mij voorstellen dat volgend jaar de fusieperikelen dusdanig veel bestuurlijke aandacht opsorpen, dat het zuidelijk randgebied even wat minder in de belangstelling staat. Het zou mooi zijn als we dan al onze eigen broek kunnen ophouden. Een oud idee zou zo werkelijkheid kunnen worden.

Amsterdam, 10 augustus 2009

Nico Jansen

Een leerling van de tuinbouwschool neemt het er even van tijdens een korte pauze (1987).